

פסקה. פסקה המעשיה

(אחרי סמתו של בן ציון דמסין)

הדוד בנציון, זה אשר כתב את אנדותו ואת מעשיותיו לילדי ישראל, איננו! היש בן ילדים בא"י או בתפוצות הנולה, אשר לא יספרו בו שיחותיו, שיחות חיות ועפות, כעברית א ובאידיש, לתינוקות? מי מילרי הנן לא שמע, למשל, את המעשיה „על התרנגול, התרנגולת ונגת הירק“? עמדה לו זכות נעוריו, היותו אחד מראשוני תנועת „פועלי ציון“ ומסידי המפלגה (יתד עם יצחק טבנקין והכריו) בפולין — ויכנס את יסוד העבודה גם למעשיתו וישאף למזנו בנשמת התינוק העברי משחר ילדותו.

„עדר, זרע התרנגול, השמטה, נכשה התרנגולת.“ בשנת האחרונה התחיל בסדרה של אנדות מטבע הארץ. לפני חדשים אחדים הספיק לחוציא לאור אחת מהן, הלא היא: „אביב — זיו“ — „על שתי החמירות אשר בתורשת עין הרוד“. משתתפים בה השועל, הצפר עוני והבז.

עוד בשבת זו, בפגשי אותו לפנות ערב על שפת הים, סיפר לי, כי יש לו עוד אנדות מעין זו. לא ירע האיש, כי שעות חייו חוצצו; ומה רב הצער ונדול הכאב, כי לא כמות כל האדם נוע יבול היה עוד להיות אתנו ימים רבים ולהעניק לנו סיצורר תירמעשיותיו.

הזן ילדינו כל כך זקוקים למעשיה האמנותית המסורית, ומה מועטים אצלנו היוצרים במסצדע זה. עלינו, איפוא, לכנס את דרכו המפורז לתוך ספר אחד ונתנו ינתן בידי ילדינו.

והיה זה הסדרנו עם המת, הסופר-היוצר, אשר מת

קודם זמנו.

נחום איש גמ-זו